15/06/2019

Αρχιμ. Βαρθολομαίος: “Ο φόβος του θανάτου”

/ Αγιορείτικα

“Φόβος επικρατεί στην σκέψη του θανάτου, εμπρός σ’ αυτόν τον φόβο ο άνθρωπος προσπαθεί να διώξει, όχι μόνο σαν έννοια τον θάνατο από την σκέψη και την ζωή του, αλλά και σαν λέξη ακόμη” τονίζει, μεταξύ άλλων, σε άρθρο του ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου Αγίου Όρους Αρχιμανδρίτης Βαρθολομαίος. Πιο συγκεκριμένα αναφέρει: “Η έξοδος του ανθρώπου από τον παράδεισο έφερε στην ζωή του την αμαρτία και τα παράγωγά της, τον πόνο, την λύπη, την ταραχή. Χάθηκε η χαρά και η αμεριμνησία του παραδείσου. Ξένα προς την φύση του πλέον αυτά, έφεραν αναστάτωση, ταραχή και πανικό στην ζωή του. Δεν μπορεί να τα διαχειριστεί. Η αμαρτία γίνεται κυρίαρχος.

Για να μη μείνει όμως η αμαρτία αθάνατη, επέτρεψε ο Θεός και ήρθε ο θάνατος στην ζωή του ανθρώπου, «ἵνα μὴ τὸ κακὸν ἀθάνατον γένηται». Συνέπεια λοιπόν της αμαρτίας ο θάνατος, μετετράπη όμως, σε φιλανθρωπία από τον Θεό, αφού γίνεται πέρασμα διά του θανάτου στην αληθινή ζωή.

Δεν υπάρχει άνθρωπος χωρίς γεύση θανάτου. Κάποιο συγγενικό πρόσωπο, κάποιο φιλικό ή απλώς γνώριμο, σίγουρα θα υπάρχει, το οποίο έφυγε από την ζωή. Αυτός ο φυσικός χωρισμός δημιουργεί την πικρή γεύση του θανάτου.

Πως μπορεί όμως ο άνθρωπος να διαχειριστεί τον θάνατο; Πως μπορεί να παρηγορηθεί και να παρηγορήσει;

Φόβος επικρατεί στην σκέψη του θανάτου· εμπρός σ’ αυτόν τον φόβο, ο άνθρωπος, προσπαθεί να διώξει, όχι μόνο σαν έννοια τον θάνατο από την σκέψη και την ζωή του, αλλά και σαν λέξη ακόμη, καθώς και κάθε τι που έχει σχέση με αυτόν.

Άγνωστος ο θάνατος λοιπόν για τον άνθρωπο, όταν έρχεται ξαφνικά στην ζωή

του· λογικό είναι να μην τον γνωρίζει και να μη ξέρει πως να τον διαχειριστεί. Θρήνος, πανικός, απελπισία τον κυριεύουν ενώπιον του θανάτου. Πως να του πεις, ότι είναι ευεργεσία ο θάνατος, ότι είναι η δικαιοσύνη του Θεού. Όλοι θα περάσουν αυτό το «κατώφλι». Ο φόβος τον κάνει να μη γνωρίζει τίποτα για τον θάνατο και να μη μπορεί εύκολα να τον αποδεχθεί.

Μόνο μέσα στον χώρο της εκκλησίας παρηγορείται ο άνθρωπος με τον θάνατο. Τοποθετείται στην σωστή θέση ως έννοια στην ζωή του. Σταματά να προκαλεί τρόμο, γεννάται η ελπίδα, δεν αποχωρίζεται κανέναν ο άνθρωπος, αλλά συνεχίζει να έχει την επικοινωνία με τους κεκοιμημένους του, μέσω των μνημοσύνων, και δέεται στον Θεό συνεχώς γι’ αυτούς: «Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος».

Αυτήν την ανάπαυση προσευχόμαστε όλοι, κάθε μέρα, αλλά ιδιαίτερα σήμερα, Σάββατο των ψυχών, να χαρίσει ο Θεός σε όλα τα προσφιλή πρόσωπα που έχουν φύγει σωματικώς από κοντά μας.

Αιωνία αυτών η μνήμη!”